

DECIZIE

27 iulie 2016

mun. Chișinău

Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ lărgit
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele ședinței, judecătorul
Judecătorii

Tatiana Vieru
Valentina Clevadî
Ala Cobăneanu
Oleg Sternioală
Tamara Chișca-Doneva

examinând recursul declarat de către Firma de Producție și Comerț „Caplan”
Societate cu Răspundere Limitată,

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată a Firmei de Producție și
Comerț „Caplan” Societate cu Răspundere Limitată împotriva Biroului Vamal Cahul
cu privire la contestarea actelor administrative,

împotriva deciziei Curții de Apel Cahul din 09 februarie 2016, prin care a fost
respins apelul declarat de Firma de Producție și Comerț „Caplan” Societate cu
Răspundere Limitată și menținută hotărârea Judecătoriei Cahul din 18 iunie 2015, prin
care acțiunea a fost respinsă ca neîntemeiată,

c o n s t a ț ă:

La 23 decembrie 2014, FPC „Caplan” SRL a depus cerere de chemare în
judecată împotriva Biroului Vamal Cahul cu privire la contestarea actelor
administrative.

În motivarea acțiunii reclamantul a invocat că la data de 29 octombrie 2014 de
către Biroul Vamal Cahul a fost întocmit actul de audit post-vămuire nr. 9/2/14 în
privința FPC „Caplan” SRL prin care au fost constatate încălcările legislației vamale
ceea ce ține de ordinea stabilită privind dispunerea de mărfuri și mijloace de transport
puse condiționat în circulație, pentru care au fost stabilite facilități vamale, act cu care
a invocat dezacordul său.

Susține că la 14 noiembrie 2014 în baza actului indicat a fost adoptată decizia de
regularizare nr. 92, conform căreia FPC „Caplan” SRL i-au fost aplicate drepturile de
import și penalitatea în sumă de 149 186,99 lei.

Menționează că, actul de audit post-vămuire și decizia de regularizare adoptată
cu nr. 92, au fost stabilite și adoptate unilateral, fără a fi citat reclamantul în ordinea
prevăzută și fără participarea reprezentantului întreprinderii, iar actul le-a fost adus la
cunoștință la data de 17 noiembrie 2014.

Mai mult decât atât, consideră că, actul de audit post-vămuire și decizia de
regularizare adoptată în baza acestuia sunt ilegale și urmează a fi anulate, deoarece, în

cazul invocat lipsește fapta încălcării legislației vamale, or, dispunerea de mărfuri și mijloace de transport puse condiționat în circulație, pentru care au fost stabilite facilitățile vamale, au avut loc în condițiile legii.

La fel, reclamantul a menționat și faptul că, în conformitate cu condițiile contractului de vânzare-cumpărare, care a fost încheiat între FPC „Caplan” SRL și SRL „Tavus” dreptul de proprietate asupra semiremorcii trece de la vânzătorul FPC „Caplan” SRL la cumpărătorul SRL „Tavus” numai după achitarea integrală a costului mărfii - condiție ce a fost vizată la pct. 3.2. al contractului.

Astfel, pînă la trecerea dreptului de proprietate în conformitate cu condițiile contractului de vânzare-cumpărare, cumpărătorul posedă doar dreptul de posesiune și folosință asupra semiremorcii.

La fel, remarcă că în legătură cu faptul că SRL „Tavus” nu a mai efectuat achitarea pentru mijlocul de transport indicat, vânzarea-cumpărarea conform contractului indicat nu a mai avut loc și tranzacția respectivă de comun acord a fost reziliată.

Reclamantul a mai invocat că, lipsa faptului înstrăinării mijlocului de transport, se confirmă prin lipsa plății în legătură cu această tranzacție, lipsa facturii fiscale, precum și lipsa modificărilor în capitalul social al FPC „Caplan” SRL, ceea ce atestă indubitabil că mijlocul de transport nu a fost realizat, ceea ce are ca efect concluziile neverificate și incorecte expuse în actul de control vamal.

De asemenea invocă că, facilitatea vamală pe semiremorca importată a fost obținută în anul 2008, în timp ce presupusa tranzacție de înstrăinare a mijlocului de transport a fost încheiată în anul 2012, după împlinirea termenului stabilit de legislație pentru mărfurile scutite de vămuire. Mai mult decît atît, consideră că, această circumstanță dovedește repetat lipsa încălcării ce i-a fost incriminată.

Subliniază că în adresa pîrîtului la data de 27 noiembrie 2014 a fost expediată cerere prealabilă, la care însă nu a primit nici un răspuns.

Solicită anularea actului de audit post-vămuire nr. 9/2/14 din 29 octombrie 2014 și a deciziei de regularizare nr. 92 din 14 noiembrie 2014 ca fiind ilegale în fond.

Prin hotărîrea Judecătorei Cahul din 18 iunie 2015, acțiunea a fost respinsă ca neîntemeiată.

Prin decizia Curții de Apel Cahul din 09 februarie 2016, a fost respins apelul declarat de FPC „Caplan” SRL și menținută hotărîrea primei instanțe.

La 05 mai 2016, FPC „Caplan” SRL a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitînd admiterea acestuia, casarea deciziei instanței de apel și hotărîrii primei instanțe cu emiterea unei noi hotărîri cu privire la admiterea acțiunii în sensul formulat.

În motivarea recursului a invocat dezacordul cu decizie instanței de apel, considerînd-o ilegală, neîntemeiată și pasibilă casării.

Susține că potrivit art. 6 alin.(2) din Codul vamal, activitatea vamală se desfășoară în conformitate cu legislația care este în vigoare la data la care organul vamal a primit declarația vamală și alte documente, cu excepția cazurilor prevăzute de legislație. În cazul trecerii ilegale de mărfuri și mijloace de transport peste frontiera vamală, se aplică legislația vamală în vigoare la momentul trecerii de facto a acestor bunuri peste frontiera vamală.

În acest sens invocă constatările instanței de apel din care rezultă că încălcarea legislației vamale de către FPC „Caplan” SRL a avut loc în perioada din 26 decembrie

2011, data eliberării facturii fiscale pînă la 05 ianuarie 2012, data înregistrării în Registrul mijloacelor de transport a dreptului de proprietate pe numele SRL „Tavus”.

Menționează că legislația vamală în vigoare în perioada menționată, care reglementează punerea în liberă circulație a mărfurilor cu acordarea de facilități fiscale și vamale și anume art. 35 Codul vamal, modificată prin Legea nr. 11-XV din 17 februarie 2005 în redacția Legii nr. 103-XVI din 16 mai 2008, prevedea că utilizarea mărfurilor pe parcursul a cel puțin trei ani în alte scopuri decît cele prevăzute pentru aplicarea drepturilor de import reduse sau zero este permisă cu condiția achitării drepturilor de import.

Sub acest aspect afirmă că, normele legale în vigoare la momentul importului bunului în litigiu, prin aplicarea și aprecierea corectă a acestora, permiteau utilizarea bunului în alte scopuri decît cele prevăzute pentru aplicarea drepturilor de import reduse sau zero, cu condiția, că mărfurile în privința cărora au fost acordate facilități, au fost utilizate în alte scopuri decît cele prevăzute pentru aplicarea drepturilor de import, pe parcursul a cel puțin 3 ani.

Relatează că facilități vamale pentru dreptul de import i-au fost acordate la momentul importului semiremorcii, și anume la 07 martie 2008, pe cînd tranzacția de înstrăinare a mijlocului de transport a avut loc la 02 ianuarie 2012, respectiv după expirarea termenului de restricție de a nu fi utilizat în alte scopuri decît cele prevăzute de scutirile vamale.

Mai invocă că instanța de apel, la adoptarea soluției, eronat a interpretat prevederile art. 35 din Codul vamal, în redacția Legii nr. 103-XVI din 16 mai 2008, emițînd completările anterioare introduse prin Legea nr. 11-XV din 17 februarie 2005, prin care la articolul 35, după textul „Utilizarea mărfurilor” a fost introdus textul “pe parcursul a cel puțin 3 ani”, stabilindu-se astfel un termen de trei ani pentru utilizarea mărfurilor în scopuri pentru care au fost importate, după expirarea căruia se permite utilizarea mărfurilor în alte scopuri, fără achitarea drepturilor de import.

Apreciază drept incorecte și care nu corespund adevărului concluziile instanțelor de judecată precum că în rezultatul efectuării auditului post-vămuire în privința FPC „Caplan” SRL a fost constatat faptul înstrăinării mijlocului de transport, la importul căruia au fost acordate facilități vamale, or în speța dată, în cazul aprecierii obiective a prevederilor legale, se observă lipsa vinovăția FPC „Caplan” SRL la încălcarea legislației vamale.

În context, invocă că potrivit condițiilor contractului de vânzare-cumpărare din 02 ianuarie 2012, încheiat între FPC „Caplan” SRL și SRL „Tavus”, dreptul de proprietate asupra mijlocului de transport înstrăinat urma a fi transferat de la vânzător către cumpărător, doar după achitarea integrală a bunului, iar pînă la transferarea dreptului de proprietate, cumpărătorul dispunea doar de dreptul de posesiune și folosință asupra mijlocului de transport.

Susține că deoarece, SRL „Tavus” așa și nu a efectuat achitarea integrală a mijlocului de transport, tranzacția de vânzare-cumpărare nu a avut loc, mai mulț ulterior, tranzacția respectivă de comun acord a părților a fost reziliată.

Menționează că lipsa faptului înstrăinării bunului litigios, în afară de însuși contractul, se confirmă și prin lipsa calculilor efectuate în conformitate cu tranzacția menționată, lipsa facturilor fiscale, precum și lipsa modificărilor în capitalul statutar al FPC „Caplan” SRL.

Insistă că careva tranzacții în privința bunului litigios nu au fost efectuate, ceea ce atestă incorectitudinea concluziilor reflectate în actul de pos-vămuire precum și a concluziilor reflectate în actele judecătorești contestate.

La 14 iunie 2016, Biroul Vamal Cahul a depus referința la recursul declarat, în care a invocat caracterul neîntemeiat al acestuia și a solicitat respingerea lui ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) CPC, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Din materialele dosarului rezultă că copia decizie instanței de apel din 09 februarie 2016 a fost expediată în adresa participanților la proces, inclusiv recurentului FPC „Caplan” SRL la 17 martie 2016, fapt ce se confirmă prin copia scrisorii de însoțire (f.d. 140), iar recurentul insistă că a recepționat copia deciziei la 20 martie 2016.

Alte date acre ar confirma contrariu la materialele cauzei lipsesc.

Astfel, instanța de recurs consideră că recurentul s-a conformat prevederilor legale și a declarat recursul la 05 mai 2016 în termen.

În conformitate cu art. 444 CPC, recursul se examinează fără înștiințarea participanților la proces.

Studiind materialele dosarului în raport cu motivele recursului, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție consideră recursul întemeiat și care urmează a fi admis cu casarea integrală a deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe cu emiterea unei noi hotărâri cu privire la admiterea acțiunii din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 445 alin. (1) lit. b) CPC, instanța, după ce judecă recursul, este în drept să admită recursul și să caseze integral sau parțial decizia instanței de apel și hotărârea primei instanțe, pronunțând o nouă hotărâre.

După cum denotă actele cauzei la data de 07 martie 2008, FPC „Caplan” SRL în baza declarației vamale nr. 25101300 a efectuat importul de active materiale, și anume a unei semiremorci-cisterne pentru transportul de mărfuri în stare uzată, de marca „Mencie C SPA SL1053FS”, șasiul nr. YA9SL1053ESD86685/2000, având destinația de aport la majorarea capitalului social al întreprinderii.

Este cert și faptul că mijlocul fix importat, la momentul declarării a beneficiat de un tratament tarifar favorabil, în conformitate cu prevederile art. 103 alin.81) pct. 23), titlul III al Codului fiscal nr. 1163-XIII din 24 aprilie 1997, precum și prevederilor Hotărârii Guvernului nr. 102 din 30 ianuarie 2007.

Tot actele cauzei atestă că 29 octombrie 2014, în conformitate cu prevederile art. 181¹ Cod vamal și în baza Ordinului al Serviciului Vamal nr. 63-O din 11 ianuarie 2013, precum și în baza planului de activitate a Secției Control Ulterior din cadrul Biroului Vamal Cahul, aprobat pentru semestru II anul 2014, a fost efectuat controlul ulterior prin reverificare a declarației vamale de import nr. 2510I300 din 07 marie 2008, vizînd reverificarea corectitudinii plasării mărfurilor în capitalul statutar al agentului economic FPC „Caplan” SRL.

Urmare, a controlului ulterior efectuat al declarației vamale nr. 2510I300 din 07 marie 2008, perfectată de către agentul economic FPC „Caplan” SRL, a fost întocmit procesul-verbal de reverificare a declarațiilor vamale nr. 9/2/14 din 29 octombrie 2014, prin care, în temeiul informației parvenite de la ÎS „Registru” și înregistrată la Biroul Vamal Cahul cu nr. 2485/02 septembrie 2014, s-a constatat că agentul economic a depus cerere către ÎS „Registru”, vizînd excluderea de la evidență a semiremorcii-

cisterne, uzată, marca „Mencie C SPA SL1053FS”, șasiul nr. YA9SL1053FSD86685/2000, nr. de înmatriculare GE AB 228, cu anexarea actelor, și anume a procesului-verbal a adunării asociaților FPC „Caplan” SRL din 25 februarie 2011, a actului de primire-predare a unității de transport conform contractului de vânzare-cumpărare nr. 1 - K din 02 ianuarie 2012 și a facturii de expediție seria nr. DH 533250 din 26 decembrie 2011.

Prin același proces-verbal a fost constatat că semiremorca-cisternă marca „Mencie C SPA SL1053FS”, șasiul nr. YA9SL1053FSD86685/2000, conform facturii de expediție seria nr. DH 533250 din 26 decembrie 2011, a fost realizată întreprinderii SC „Tavus” SRL, contra sumei de 25 000 lei, conform ordinului nr. 3 din 03 ianuarie 2012.

Iar conform datelor din Registrul de Stat al Transporturilor, s-a stabilit că semiremorca-cisternă, marc „Mencie C SPA SL1053FS”, șasiul nr. YA9SL1053FSD86685/2000 la data de 05 ianuarie 2012, a fost reînmatriculată după SC „Tavus” SRL, cu eliberarea numerelor de înmatriculare GE AB 228 (f.d. 5-6).

Ca rezultat al controlului ulterior efectuat al declarației vamale nr. 2510I300 din 07 marie 2008, perfectată de către agentul economic FPC „Caplan” SRL, s-a constatat utilizarea de către ultima a activelor materiale în alte scopuri decât cele prevăzute pentru aplicarea drepturilor de import reduse, drept urmare, în temeiul art. 28, art. 35, art. 127⁴ alin.(1), art. 127⁵ alin.(1) lit. c), art. 127¹³ și art. 129 Cod vamal, Biroul Vamal Cahul a emis decizia de regularizare nr. 92 din 14 noiembrie 2014, prin care firmei „Caplan” SRL au fost stabilite obligații vamale în valoare totală de 149 168,99 lei, ce includ drepturi de import, TVA în sumă de 112 797,45 și majorări de întârziere (penalitate) în sumă de 36371,54 lei.

Înaintând acțiunea în judecată împotriva Biroului Vamal Cahul, FPC „Caplan” SRL a solicitat anularea procesului-verbal de reverificare a declarațiilor vamale nr. 9/2/14 din 29 octombrie 2014 și a deciziei de regularizare nr. 92 din 14 noiembrie 2014, ca fiind ilegale în fond și emise contrar prevederilor vamale.

Fiind investită cu judecarea pricinii în cauză prima instanță a ajuns la concluzia netemeinicii acțiunii și respingerii acesteia, soluție care a fost menținută și de instanța de apel.

În susținerea concluziei date, atât prim instanță, cât și instanța de apel au reținut că din momentul în care FPC „Caplan” SRL a acceptat și a beneficiat de facilitățile fiscale în vederea introducerii bunului în capitalul social al întreprinderii, acesta urma să asigure o continuă utilizare a bunurilor conform scopului acordării facilităților și menținerii bunului în capitalul social al întreprinderii, or condițiile necesare pentru a beneficia de facilitățile fiscale nu trebuie să fie percepute ca condiții de moment.

La fel, instanțele au menționat că faptul utilizării de către FPC „Caplan” SRL a unității de transport importate cu facilități contrar destinației stabilite sunt demonstrate prin înstrăinarea în anul 2012 și înmatriculării mijlocului de transport după SRL „Tavus”, fiind demonstrat și faptul inexistenței supravegherii vamale asupra activelor materiale incluse în capitalul social după expirarea termenului de trei ani din momentul includerii acestora.

Pe calea de consecință instanțele ierarhic inferioare au conchis precum că de către agentul economic FPC „Caplan” SRL prin acțiunile de vânzare a semiremorcii-cisterne, mijlocul de transport în cauză a fost scos de sub supravegherea vamală, pe care ulterior l-a utilizat contrar destinației prestabilite pe toată durata aflării acestuia sub supravegherea vamală, prin ce a încălcat prevederile art. 35 Cod Vamal.

Instanța de recurs consideră, însă, că instanțele ierarhic inferioare nu au dat o apreciere corectă raportului juridic în litigiu, prin prisma cadrului legal aplicabil în speță, în coroborare cu probele materiale existente, fapt ce a dus la emiterea unei soluții greșite.

În susținerea opiniei enunțate instanța de recurs reține că potrivit declarației vamale nr. 2510I300 din 07 martie 2008, FPC „Caplan” SRL a importat semiremorcă-cisternă pentru transportul mărfurilor uzate, marca „Mencie C SPA SL 1053FS”, anul producerii 09 mai 2000, cu destinația majorării capitalului social.

Conform art.103 al.1) pct.23) Cod fiscal (în redacția legii în vigoare la momentul importului bunului litigios), TVA nu se aplică la importul și pentru livrările efectuate pe teritoriul republicii a activelor materiale a căror valoare depășește 3000 lei pentru o unitate și al căror termen de exploatare depășește un an, destinate includerii în capitalul statutar (social) în modul și termenele prevăzute de legislație. Modul de aplicare a facilităților fiscale se stabilește prin regulamentul aprobat de Guvern.

Reglementări similare sunt stabilite și la art. 28 lit. q) al Legii cu privire la tariful vamal nr. 1380 din 20 noiembrie 1997, în vigoare până la 01 ianuarie 2013, modificat ulterior prin Legea nr. 178 din 11 iulie 2012, care indică că activele materiale a căror valoare depășește 3000 lei pentru o unitate și al căror termen de exploatare depășește un an, destinate includerii în capitalul statutar (social) sunt scutite de taxa vamală.

În corespundere cu pct. 6) al Hotărîrii Guvernului nr. 102 din 30 ianuarie 2007 pentru aprobarea Regulamentului cu privire la modul de aplicare a facilităților fiscale stabilite în art. 103 alin (1) pct.23) al Codului fiscal și art. 28 lit. q) al Legii cu privire la tariful vamal, pentru a beneficia de facilitățile fiscale este necesar ca valoarea activelor materiale să depășească 3000 lei pentru o unitate, avînd un termen de exploatare peste un an și să fie destinate includerii în capitalul social.

Astfel, organul vamal constatînd că mijlocul de transport importat conform declarației vamale nr. 2510I300 din 07 martie 2008, avînd destinația ca aport la majorarea capitalului social al FPC „Caplan” SRL, întrunește toate condițiile impuse de art. 103 alin. (1) pct.23) al Codului fiscal, art. 28 lit. q) al Legii cu privire la tariful vamal și pct.6) al Hotărîrii Guvernului nr.102 din 30 ianuarie 2007, a condiționat punerea mijlocului de transport - semiremorca-cisternă, marca „Mencie C SPA SL1053FS, șasiul nr. YA9SL1053FSD86685/2000 în liberă circulație, cu acordarea facilităților vamale și fiscale (scutirea de la plata drepturilor de import TVA, taxă vamală).

Conform art. 35 Cod vamal, în vigoare la momentul importului bunului în litigiu, în cazul cînd mărfurile sînt puse în liberă circulație la drepturi de import reduse sau zero pe motivul destinației lor finale, acestea rămîn sub supraveghere vamală. Supravegherea vamală se încheie cînd condițiile prevăzute pentru acordarea unor drepturi de import reduse sau zero încetează a mai fi aplicate sau în cazul cînd mărfurile sînt exportate sau distruse. Utilizarea mărfurilor în alte scopuri decît cele prevăzute pentru aplicarea drepturilor de import reduse sau zero este permisă cu condiția achitării drepturilor de import.

Aici este util a sublinia că art. 35 din Codul vamal, a fost completat prin Legea nr. 103-XVI din 16 mai 2008, în vigoare din 04 iulie 2008 pînă la 13 ianuarie 2012, și anume, după textul „Utilizarea mărfurilor” a fost introdus textul „pe parcursul a cel puțin 3 ani”.

Prin urmare, pentru autoturismul - semiremorca-cisternă, marca „Mencie C SPA SL1053FS, șasiul nr. YA9SL1053FSD86685/2000 , importat în țară de FPC „Caplan” SRL la 07 martie 2008, termenul de restricție de a nu fi utilizat în alte scopuri decât cele prevăzute de scutirile vamale, a expirat la 07 martie 2011, pe când mijlocul de transport, după cum insistă organul vamal și după cum au reținut instanțele de judecată a fost înstrăinat, conform contractului de vânzare-cumpărare nr. 1-k, la 02 ianuarie 2012, respectiv, după expirarea termenului de restricție de 3 ani.

Or, norma de drept sus indicată imperativ stabilește că achitarea drepturilor de import se efectuează doar în cazul în care mărfurile se utilizează în alte scopuri pe parcursul a cel puțin trei ani.

În circumstanțele enunțate și în contextul normelor de drept citate supra, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia temeiniciei pretențiilor FPC „Caplan” SRL cu privire la anularea deciziei de regularizare nr. 92 din 14 noiembrie 2014, prin care FPC „Caplan” SRL au fost stabilite obligații vamale în valoare totală de 149 168,99 lei, ce includ drepturi de import, TVA în sumă de 112 797,45 și majorări de întârziere (penalitate) în sumă de 36 371,54 lei.

Aceasta deoarece, în cauză a fost stabilit incontestabil că mijlocul de transport în discuție a fost înstrăinat după expirarea termenului de restricție de trei ani, stabilit prin art. 35 din Codul vamal (în vigoare la data efectuării importului), pe când organul vamal a dat o interpretare eronată acestor prevederi considerînd că marfa importată cu facilități urma a fi folosită conform destinației prestabilite pe un termen de cel puțin 3 ani, adică mai mult de 3 ani, în caz contrar urmează a fi achitate drepturile de import respective.

De altfel, se constată a fi neîntemeiate și mențiunea instanțelor de judecată cu referire la faptul că potrivit legii în timp, legea veche nu poate ultra-activa, în situația în care prin modificările operate la art. 35 Codul vamal prin Legea nr. 267 din 23 decembrie 2011, în vigoare din 13 ianuarie 2012, norma legală anterioară a fost abrogată și nu mai putea produce efecte juridice asupra raporturilor juridice născute sub imperiul legii vechi.

Or, constatările date în acest sens contravin prevederilor art. 76 din Constituția Republicii Moldova, care stabilește că legea se publică în Monitorul Oficial al Republicii Moldova și intră în vigoare la data publicării sau la data prevăzută în textul ei. Nepublicarea legii atrage inexistența acesteia.

La fel și Curtea Constituțională prin Hotărîrea nr. 32 din 29 octombrie 1998 „privind interpretarea art. 76 din Constituția Republicii Moldova „Intrarea în vigoare a legii” explică că, legea se aplică tuturor faptelor în timpul în care se află în vigoare. Legea nu se va aplica faptelor săvîrșite înainte de intrarea ei în vigoare, adică nu are efect retroactiv.

În cauză sunt incidente și prevederile art. 46 alin.(1) din Legea privind actele legislative nr. 780 din 27 decembrie 2001, care statuează că, actul legislativ produce efecte numai în timpul cît este în vigoare și nu poate fi retroactiv sau ultra-activ, iar alin. (2) al aceluiași articol prevede că, au efect retroactiv doar actele legislative prin care se stabilesc sancțiuni mai blînde.

Art. 6 alin.(2) din Codul vamal, la rîndul său, stabilește că activitatea vamală se desfășoară în conformitate cu legislația care este în vigoare la data la care organul vamal a primit declarația vamală și alte documente, cu excepția cazurilor prevăzute de legislație. În cazul trecerii ilegale de mărfuri și mijloace de transport peste frontiera

vamală, se aplică legislația vamală în vigoare la momentul trecerii de facto a acestor bunuri peste frontiera vamală.

Sub acest aspect, prin aplicarea regulilor de interpretare a normelor enunțate, este evident că nici la momentul efectuării importului bunului litigios 07 martie 2008 și perfectării de către FPC „Caplan” SRL a declarației vamale de import a mijlocului de transport și nici la data înstrăinării acestuia, Legea nr. 267 din 23 decembrie 2011, în vigoare din 13 ianuarie 2012, prin care au fost introduse modificări la art. 35 din Codul vamal, nu era în vigoare și, respectiv, nu se aplică asupra importurilor efectuate anterior intrării ei în vigoare.

La acest capitol necesită a fi remarcată și jurisprudența CEDO, în cauza *Bimer vs Moldova* (cererea nr.15084/03), în care Curtea a statuat că articolul 51 al Codului vamal, în varianta modificată, nu putea fi aplicat reclamantului, deoarece în conformitate cu articolul 46 al Legii nr. 780, acesta nu putea avea efect retroactiv asupra magazinelor duty-free deschise înainte de modificarea acestuia.

În aceste condiții, se constată că instanțele de judecată au interpretat și aplicat eronat prevederile art. 35 Cod vamal, deoarece în cauză urma a fi aplicată norma enunțată în redacția Legii 103-XVI din 16 mai 2008, în vigoare la momentul înstrăinării bunului în litigiu - semiremorca-cisternă, marca „Mencie C SPA SL1053FS, șasiul nr. YA9SL1053FSD86685/2000.

Mai mult ca atât, prevederile art. 35 Cod vamal, în vigoare la momentul examinării pricinii, expres stipulează că, mărfurile care au fost puse în liberă circulație cu acordarea de facilități fiscale și vamale pe motivul destinației lor finale pînă la 1 ianuarie 2014 pot fi utilizate în alte scopuri decît cele pentru care au fost importate în condițiile prevăzute la alin.(2).

Corelativ alin. (2) al textului menționat prevede că, mărfurile pot fi utilizate în alte scopuri decît cele pentru care au fost importate, fără achitarea drepturilor de import, după expirarea termenului de 3 ani din momentul obținerii facilităților, dacă legislația pentru aplicarea facilităților fiscale și vamale nu prevede altfel.

Prin urmare, cele relatate în plus indică la faptul că organul vamal neîntemeiat a impus FPC „Caplan” SRL la achitarea unor plăți nejustificate, aspect care în mod cert impune anularea deciziei de regularizare a Biroului Vamal Cahul nr. 92 din 14 noiembrie 2014.

Totodată, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție consideră neîntemeiate cerințele FPC „Caplan” SRL cu privire la anularea procesului-verbal de reverificare a declarațiilor vamale nr. 9/2/14 din 29 octombrie 2014 întocmit de Biroul Vamal Cahul.

Or, în interpretarea corectă a prevederilor art. 3 al Legii contenciosului administrativ nr.793 din 10 februarie 2000, este de înțeles că, obiect al acțiunii în contencios administrativ îl constituie actele administrative, cu caracter normativ și individual, prin care este vătămat un drept recunoscut de lege al unei persoane, inclusiv al unui terț.

Pe cînd, prin procesul-verbal de reverificare a declarațiilor vamale nr. 9/2/14 din 29 octombrie 2014, FPC „Caplan” SRL nu au fost aplicate careva sancțiuni pecuniare aferente taxelor și impozitelor, drept consecință acesta nu cade sub incidența art.3 din Legea nominalizată și nu constituie obiect al acțiunii în instanța de contencios administrativ, sau, procesul-verbal contestat, nu constituie act administrativ producător de efecte juridice, fiind un act preparatoriu, care nu poate fi contestat.

În conexiunea celor relatate, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție conchide că instanțele ierarhic inferioare nu au dat o apreciere corectă raportului juridic în litigiu, prin prisma cadrului legal aplicabil în speță, în coroborare cu probele materiale existente, fapt ce a dus la emiterea unei soluții greșite.

Față de cele ce preced și având în vedere faptul că circumstanțele pricinii au fost stabilite de către instanțele judecătorești, însă normele de drept material au fost aplicate eronat, iar verificarea suplimentară a cărorva dovezi nu este necesară, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a admite recursul, de a casa decizia instanței de apel și hotărârea primei instanțe și de a emite o nouă hotărâre cu privire la admiterea acțiunii parțial.

În conformitate cu art. 445 alin. (1) lit. b), art. 445 alin. (3) CPC, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție,

d e c i d e:

Se admite recursul declarat de către Firma de Producție și Comerț „Caplan” Societate cu Răspundere Limitată.

Se casează integral decizia Curții de Apel Cahul din 09 februarie 2016 și hotărârea Judecătoriei Cahul din 18 iunie 2015 în pricina civilă la cererea de chemare în judecată a Firmei de Producție și Comerț „Caplan” Societate cu Răspundere Limitată împotriva Biroului Vamal Cahul cu privire la contestarea actelor administrative și se emite o nouă hotărâre prin care:

Se admite parțial acțiunea Firmei de Producție și Comerț „Caplan” Societate cu Răspundere Limitată împotriva Biroului Vamal Cahul cu privire la contestarea actelor administrative.

Se anulează decizia de regularizare a Biroului Vamal Cahul nr. 92 din 14 noiembrie 2014, prin care s-a impus spre încasare din contul Firmei de Producție și Comerț „Caplan” Societate cu Răspundere Limitată a sumei drepturilor de import și penalităților de întârziere în mărime de 149 168 (una sută patruzeci și nouă mii una sută șaiszeci și opt) lei și 99 bani.

În rest acțiunea Firmei de Producție și Comerț „Caplan” Societate cu Răspundere Limitată împotriva Biroului Vamal Cahul se respinge ca fiind neîntemeiată.

Decizia este irevocabilă din momentul emiterii.

Președinte, judecătorul

Tatiana Vieru

Judecătorii

Valentina Clevadi

Ala Cobăneanu

Oleg Sternioală

Tamara Chișca-Doneva